

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Προφανέστατος ὁ Διαχριστιανικὸς Συγκρητισμὸς

Τὴν «θεολογικὴν» πολυμορφίαν προβάλλει ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς¹

Μία ζωτικὴ θεολογία θὰ ἐνσωματώνει τὴν πλούσια ποικιλομορφία τῶν θεολογικῶν προσεγγίσεων πού ἀναδύονται ἀπὸ τὶς διάφορες ἐμπειρίες τῶν ἐκκλησιῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Μία συνεπὴς θεολογικὴ προσέγγιση θὰ ἐνσωματώνει τὴν παράδοση καὶ τὶς μεθόδους στοχασμοῦ πού ἀντιπροσωπεύουν τὶς συγκεκριμένες ἀνάγκες καὶ κλήσεις τοῦ καθενὸς καὶ ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης πρὸς τὴν ἐνότητα ζωῆς καὶ πίστεως» (Vancouver Report, σελ. 251)².

• Αὐτὰ ἀναφέρονται, μεταξὺ ἄλλων, στὴν Ἐκθεση τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τοῦ καλούμενου Π.Σ.Ε., στὸ Βανκούβερ τὸ ἔτος 1983.

Αὐτὸ κατὰ βάσιν καταγράφει ἡ λαίλαπα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

• Ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὡς ὄρος, γεννήθηκε στὴ Δύση καὶ σαφῶς δὲν ἔχει ὀρθόδοξο ἐννοιολογικὸ περιεχόμενο.

Ἐξ ὑπαρχῆς προσδόθηκε στὸν ὄρο αὐτὸ ἡ ἐννοια τοῦ διαχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ.

• Ἀρκετοὶ Ὁρθόδοξοι προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ προσδώσουν ὀρθόδοξο περιεχόμενο, ἐνῶ στὸν ὄρο «Οἰκουμενισμὸς» καταγράφεται σαφῶς ἡ ἐννοια τοῦ διαχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ.

• Έχει γίνει προσπάθεια να προσδοθεῖ στὸν **Οἰκουμενισμό** ἡ ἔννοια τοῦ «**ἀνοιγματος**» ἢ ἀκόμα καὶ τοῦ «**καλέσματος**» πρὸς τὶς ἑτερόδοξες κοινότητες, τὶς ὁποῖες ἐπιμένουν νὰ καλοῦν «ἐκκλησίες». Ὁ «**Οἰκουμενισμός**» εἶναι ἕνας ὅρος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴ Δύση καὶ σαφῶς ἔχει τὴν ἐννοιολογικὴ σημασία τοῦ περιβάλλοντος χώρου πού γεννήθηκε.

• Ἐκεῖ ὅμως πού κυριαρχεῖ ὁ **Οἰκουμενισμός** εἶναι τὸ καλούμενο **Π.Σ.Ε.**, ὅπου κατ' ἐξοχὴν πρυτανεύει ὁ **διαχριστιανικός συγκρητισμός**.

Αὐτὸ διαφαίνεται τόσο ἀπὸ Ἐκθέσεις τοῦ **Π.Σ.Ε.**, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ φύση τοῦ συνονθυλεύματος αὐτοῦ.

Αὐτὸ καταγράφει καὶ ἡ «**θεολογικὴ ποικιλομορφία**», στὴν ὁποία προστίθεται καὶ ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς «**πλούσια**», ὅπως τῆς Ἐκθεσης τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τοῦ καλούμενου **Π.Σ.Ε.**, στὸ Βανκούβερ τὸ ἔτος 1983.

* * *

Ἡ τόσο ἔντονη προβολὴ τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** ἀπὸ Ὁρθόδοξους, προκαλεῖ τὸ ὀρθόδοξο αἶσθημα πάμπολλων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Θὰ τολμήσουν ποτέ, ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς, οἱ Ὁρθόδοξοι πού ὑπεραμύνονται τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, νὰ ἀναφερθοῦν στὴ θεία πληροφορία τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ τοῦ Κατουνακιώτη μετὰ ἀπὸ προσευχή, ὅτι ὁ «**Οἰκουμενισμός** ἔχει δαιμόνια», γεγονός πού ἐπιβεβαιώθηκε στὸν ἀγιασμένο αὐτὸν ἀσκητὴ μὲ τὴν δυσωδία πού ἐπλήρωσε τὸ κελλί του;

Ὅπως ἀποφεύγουν νὰ ἀναφερθοῦν στὸ γεγονός τῆς ἐνυπόγραφης ἐπιστολῆς τοῦ Γέροντος Παϊσίου πρὸς τὸν μ. Ἀρχιμανδρίτη Χαράλαμπο Βασιλόπουλο στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο», γιὰ τὴν τότε συνάντηση τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα μὲ τὸν Πάπα Παῦλο Στ' στὴ Ρώμη, αὐτὸ θὰ πράξουν καὶ τώρα.

Ἀφοῦ τοὺς τρομάζει ὁ ἐννοιολογικὸς καθορισμὸς τοῦ **συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ** ὡς **παναίρεσης**, ἀπὸ τὸν Ὁμολογητὴ Γέροντα Ἰουστῖνο Πόποβιτς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα οὔτε νὰ ψελλίσουν δὲν μποροῦν, ἄς ξαναδιαβάσουν τὴν Ἐκθεση τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τοῦ καλούμενου **Π.Σ.Ε.**, στὸ Βανκούβερ τὸ ἔτος 1983 καὶ εἰδικότερα τὸ ἀκόλουθο σημεῖο τῆς Ἐκθεσης:

«Μία ζωτικὴ θεολογία θὰ ἐνσωματώνει τὴν πλούσια ποικιλομορφία τῶν θεολογικῶν προσεγγίσεων πού ἀναδύονται ἀπὸ τὶς διάφορες ἐμπειρί-

ες τῶν ἐκκλησιῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμο. **Μία** συνεπὴς θεολογικὴ προσέγγιση θὰ ἐνσωματώνει τὴν παράδοση καὶ τὶς μεθόδους στοχασμοῦ ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς συγκεκριμένες ἀνάγκες καὶ κλήσεις τοῦ καθενὸς καὶ ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης πρὸς τὴν ἐνότητα ζωῆς καὶ πίστεως».

▶ Ὅποιοσδήποτε ἐπιπρόσθετος στοχασμὸς εἶναι περιττός.

* * *

Ἐπισημαίνοντες ³

Τὴν ἀλήθεια, ὅτι ἐντὸς τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**», ὡς καὶ εὐρύτερα διὰ μέσου τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, καλλιεργεῖται ὁ «**Διαχριστιανικὸς Συγκρητισμὸς**», ἔχουμε πολλάκις κατὰ καιροὺς ἐπισημάνει μὲ ἀπόλυτη μάλιστα τεκμηρίωσι.

Αὐτὸ ἄλλωστε ἀναγνωρίζεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς, παρὰ τὶς ἐνίοτε διαμαρτυρίες τῶν πλέον παραδοσιακῶν ἐξ αὐτῶν, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅτι καὶ τότε (περίοδος 1975-1983, Ναϊρόμπι-Βανκούβερ, Ε' πρὸς Σ' Γ.Σ. τοῦ «**Π.Σ.Ε.**»), τὸ Συμβούλιον «**συχνότετα παρεγκώνισε τὴν θεολογικὴν αὐτοῦ διάστασιν**», «**ἐξαρκεσθὲν εἰς**» «**καλλιέργειαν συγκρητιστικῶν αἰσθημάτων ἐνότητος**»⁴.

Παρὰ ταῦτα, στὴν **Κρήτη τὸ 2016**, ἡ αὐτο-αποκληθεῖσα «**Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος**» τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, στὸ **Κείμενό** της: «**Σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον**», ἀναφέρεται ἐκτενῶς στὸ «**Π.Σ.Ε.**» καὶ **ἀποτιμᾷ θετικᾶ** τὴν ἐν γένει «**θεολογικὴ προφορά**» του καὶ εἰδικὰ τὴν ἀντορθόδοξη «**Δήλωσιν τοῦ Τορόντο**» (1950)⁵.

Ἡ υἰοθέτησις καὶ διακήρυξις τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μάλιστα σὲ ἐπίπεδο **συνοδικό**, διακρίνει πλέον μὲ τρόπο σαφέστατο καὶ ἀναμφισβήτητο τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Πατέρων καὶ Συνόδων ἀπὸ τὴν συγκρητιστικὴ ψευδο-ορθοδοξία τῶν πεπτωκότων Οἰκουμενιστῶν⁶.

† ὁ Ω. κ' Φ. Κ.

25η Φεβρουαρίου 2022 ἐκ. ἡμ.

† Μνήμη Ἁγίου Ταρασίου
Κωνσταντινουπόλεως

1. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.374/29.10.2021, σελ. 3. Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους, Θεολόγου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

2. Konrad Raiser, «Τὸ μέλλον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Μετάφραση Ἀναστασίας Μπιτσάνη - Πέτρου καὶ ἐπιμέλεια Πέτρου Βασιλειάδη. Ἐκδόσεις «Παρατηρητής», 1995.

3. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ.

4. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου-Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσως, σελ. 441 καὶ 445, ἔκδ. «Π.Ι.Π.Μ.», Ανάλεκτα Βλατάδων-47, Θεσσαλονίκη 1996.

5. Βλ. «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», Official Documents of the Holy and Great Council of the Orthodox Church, https://www.holycouncil.org/rest-of-christian-world_el.

6. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «1919-2019 - Ἐκατὸ ἔτη μιᾶς ἀντορθόδοξου πορείας...», στὸ περιοδικὸ «Ὁρθόδοξος Παρέμβασις», ἀριθμ. 17-18/Δεκ. 2018 - Μάϊος 2019, σελ. 15 ἑ. • Βλ. ἰδίως ὑποσημ. 40, σελ. 21.

Τῶ δὲ Θεῶ
δόξα καὶ εὐχαριστία!